

สีทันดร

บทที่ 33

“นอนตรงนี้เห็นดาวด้วย”

เสียงทุ้มหยอกเข้าดังอยู่ในความมืด ทิพย์ยืนยิ้มไม่ให้เขาใช้ที่นอนร่วมกับเธอ ดังนั้นชายหนุ่มจึงต้องนอนบนพื้นไม้แข็ง ๆ ภายใต้อ่างโห่ของหลังคา

เธอทำเป็นไม่ได้ยิน อีกฝ่ายส่งเสียงลอยมา “อยากจริงจังว่าจะเห็นพระจันทร์หรือเปล่า คืบนี้เดือนหงายเสียด้วย”

“ถ้าอยากเห็นพระจันทร์ ทำทำไมไม่ออกไปนอนข้างนอกล่ะคะ” เสียงถามแง่งอนไม่หาย

ภักดียิ้มกว้าง “นอนข้างนอกคนเดียวก็เหงาแยะซิ ออกไปด้วยกันไหม พระจันทร์เต็มดวงที่นี้สวยมากนะ”

“พระจันทร์ที่ไหนก็สวยเหมือนกัน ฉันดูจนเบื่อแล้ว”

“ไม่เหมือนหรอก ไม่มีพระจันทร์ที่ไหนจะสวยเท่าพระจันทร์ที่ฝั่งแม่น้ำสีทันดร รู้ไหมว่ามีกวีก็เขียนพรรณนาถึง”

“ไม่รู้..!”

“จันทร์เอ๋ย สวยล่องงามเด่น แสงสีสลบเย็น กระจ่างอยู่ในใจที่ไม่คลาย....”

ต่างคนต่างนั่งเงียบ แล้วจู่ ๆ ชายหนุ่มก็ผิวปากเป็นทำนองเพลงสีทันดรที่ทิพย์เคยได้ยิน... เธอลุกขึ้นนั่งทันที

“มีอะไรหรือ” อีกฝ่ายแก้งถาม

“เพลงอะไรคะ”

“ทำไม ชอบหรือ”

“ทำไมต้องเพลงนี้”

“เพลงสีทันดร ชาวหัดสินรู้จักกันทุกคน”

เธอนิ่ง อีกฝ่ายทำทำนองต่อหน้าตาเฉย ทิพย์ทอดกายกลับลงนอน นึกถึงวงแขนอุ่นขององค์ชายหนุ่มน้อยที่พาเธอเคลื่อนไปในพลอร์ลีลาศเหมือนกลับสู่ความฝันแสนหวานที่ลางเลือน

“ทำไมสาวชาวโสฬสถึงรู้จักเพลงนี้ด้วย”

เสียงตอบอ่อน “ฉันได้ยินตอนอยู่ไทย”

“ที่บ้านราชวาทินะหรือ ตอนไหนกัน สาว ๆ พวกนั้นฟังแต่เพลงสตริง เพลงร็อก”

“ก่อนหน้านี้”

“เมื่อไหร่”

“.....”

“ทำไมไม่ยอมตอบ มีความหลังอะไรหรือเปล่า...”

“ช่างเถอะ ไม่เกี่ยวกับคุณสักหน่อย” เธอแก้งทำเสียงขุ่น ชายหนุ่มได้แต่แอบยิ้ม

ในเวลาเช้า ทิพย์ลอบมองชายหนุ่มครึ่งแล้วครึ่งเล่า พยายามที่จะเปรียบเทียบนายร้อยเอกผู้นี้กับภาพลางเลือนขององค์ชายหนุ่มน้อยที่เหลืออยู่ในความทรงจำรำลึก จนเขาถามว่า

“มีอะไรหรือครับ”

“เปล่า” ตอบปฏิเสธ แต่พอมีโอกาสก็อดมองอีกไม่ได้

“ถ้าคุณมองผมอย่างนี้อีกครั้ง ผมต้องคิดว่าคุณพยายามจะบอกความในใจแน่ ๆ เลย”

น้ำเสียงยั่วเย้าทำให้เธอเสียงขุ่น

“ความในใจอะไรมิทราบ..!”

ชายหนุ่มหลิวต่ายั่วเย้า

เธอหันกลับเร็วจนคล้ายสะบัด อีกฝ่ายส่งเสียงหัวเราะ.....

ชายหญิงเริ่มออกเดินตามกันหลังจากทานอาหารเช้า..... ทิพย์มองร่างสูงแข็งแรงที่เดินนำอยู่ข้างหน้า ตั้งแต่รู้จักกันมา หลังไหล่ของเขาตั้งตรงเสมอ มือใหญ่ได้รูปสวย ถือไม้สำหรับแหวกทาง ที่บางตอนเป็นพวงรก บางตอนเป็นหลุมลึกคลุมด้วยกอหญ้าและพีชล้มลุก มืออีกข้างคอยจับจูงในช่วงทางเดินที่ยากลำบากและดึงให้เธอปีนป่าย แต่ไม่เคยจะรุกรานเกินเลย

ชาวหัดสินเป็นเช่นนี้หรือ อดอาจฝั่งผาย คล้ายไม่รู้จักรवादกลัว ทิพย์ถอนใจหนักหน่วง เผลอคิดไปว่าชีวิตที่อิสระจะเป็นเช่นไรหนอ หากเธอเป็นเพียงหญิงสาวชาวบ้านคนหนึ่ง ไม่ใช่ราชสกุลแห่งโสฬส ซึ่งปฏิญาณพลีชีวิตเพื่อองค์กษัตริย์ ลมหายใจเข้าออกคือหน้าที่และเกียรติยศแห่งพระราชวงศ์

ความทรงจำถึงความอบอุ่นจากร่างที่นอนแนบชิด เอื้อแขนทอด
ในยามสั้นสะท้อนเพราะพิชชไขและความหนาวเหน็บที่กลางป่าเมื่อคืนก่อน
ดื่มดำซาบซึมอยู่ในความรู้สึก... ยามนั้นเธอรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย จน
ไม่ยอมผละหนี่... สัมผัสคลอเคลียของริมฝีปากอุ่นๆ ที่จุ่มพิชชอ่อนโยน
ในกระท่อมยังติดตรึง... แม้จะขุ่นเคืองที่ถูกจางจ้วงล่วงล้ำ แต่ก็อด
หวั่นไหวไม่ได้

ภรรยาของนายร้อยเอกภักดีคงเป็นสตรีที่มีความสุข... อย่างน้อย
เธอผู้นั้นก็ได้สัมผัสรับรู้ความทุกข์ความสุขตามประสามนุษย์โดยไม่ต้อง
สร้างขอบตึกรอบกันตัวเองอย่างเธอ... ที่ถูกพันธะแห่งศักดิ์สกุลบังคับ
ให้ทำมาแต่เล็กแต่น้อย

เธอผู้นั้นคงมีเสรีที่จะรักและถูกรัก... มีสิทธิที่จะปฏิบัติและ
ได้รับการปฏิบัติตามสัญญาชาติญาณและความปรารถนาที่ฝังลึกในมนุษย์
ทุกรูปนามมาแต่กำเนิด.....

นายร้อยเอกภักดีหันมาเห็นสีหน้าเศร้าหมองของเธอ เสียงถาม
บอกความอาทร

“ยังไม่สบายอยู่หรือ ไปต่อไหม”

ทิพย์รู้สึกตัว โกรธตัวเองที่เผลอคิดไม่เป็นเรื่อง แต่ไหนแต่ไร
ความรู้สึกนึกคิดเหลวไหลเช่นนี้ไม่เคยจะเกิดมีมาก่อน นี่เพียงไม่กี่วัน
ในป่าเปลี่ยวกับผู้ชายคนนี้ โฉนเธอผิดเพี้ยนไปได้มากมาย

เธอเบี่ยงใบหน้าที่มือที่เอื้อมมาสัมผัส

“อย่า!”

อีกฝ่ายแปลกใจ “เป็นอะไรไป...”

“บอกว่าไม่ได้เป็นอะไร”

พูดจบก็หันจะเดินหนี มืออุ่นๆ จับแขนดึงเข้าหา

เธอส่งเสียงเกรี้ยว “ถ้าคุณถูกตัวฉันอีกละก็...”

“แต่ทำไมต้องโกรธด้วย เวลาวิกฤตแบบนี้มีใครเขาถือสากัน
บ้าง ถึงอย่างไรผมก็ไม่ได้คิดจะล่วงเกินคุณสักนิด”

“ไม่คิดก็ดีแล้ว”

เธอสะบัดถอยห่าง กลัวเขาจะอ่านรู้ถึงความรู้สึกในใจ
เธอชิงชังตัวเองที่ช่างคิดเหลวไหลไปได้

สีหน้าอีกฝ่ายบอกความไม่เข้าใจ แต่ยังไม่ทันพูด ทั้งสองก็
ต้องผวาสุดตัวเพราะเสียงปืนที่ดังติดๆ กัน ต้นไม้รอบกายถูกปลิด
กิ่งก้านจนปลิวกระจาย ทิพย์หวีดอุทานออกมาขณะที่ชายหนุ่มรวบ
ร่างเธอให้ล้มลงกับพื้น

ไต่ยีนเสียงตะโกนพูดกันดังแว่ว ภักดีกระซิบเสียงเคียด

“พวกกบฏ”

หน้าเธอซีด ทามเสียงสั้น

“ไม่ใช่พวกเดียวกับเราหรือคะ”

เขาสั้นหน้า “พวกมันคงจะพบรถหรือไม่กี่จับสองคนนั้นได้”

“ขออย่าให้สองคนนั้นเป็นอะไรเลย”

ชายหนุ่มปลดเป้จากหลังควานหาปืนพกและซองกระสุน

“คุณจะยิงหรือ ถ้าเป็นพวกเดียวกันล่ะคะ”

“ถ้าไม่จำเป็นก็จะไม่ยิง”

เธอคืบคลานตามอย่างว่าง่าย ยิงเสียงฝ่ายที่จู่โจมตะโกนพูดกัน
ใกล้เข้ามา อีกฝ่ายก็ยิงเร่งให้หนี เหนือเธอเปียกชุ่ม หัวใจเต้นแรง
แข่งกับเสียงหอบหายใจเมื่อซุกซอนไปตามร่องดินปนหิน ที่ปกคลุมด้วย
พันธุ์ไม้ล้มลุก

แล้วก็มีเสียงตะโกนสั้นเป็นภาษาท้องถิ่นห้วนๆ “อยู่นั่นเอง”
ก่อนฝ่ายนั้นจะสาดกระสุนเข้าใส่ไม่ยั้ง

ทิพย์ผวาทั้งตัว เศษดินเศษหิน เปลือกไม้ กิ่งก้านใบกระจาย
อยู่รอบๆ ขณะที่เธอหมอบอยู่กับพื้น ร้อยเอกภักดีก็ลุกขึ้นยิงต่อสู้
เสียงปืนทั้งสองฝ่ายแผดก้องจนเธอต้องใช้สองมือปิดหู แม้กระนั้นก็ยัง
ไต่ยีนเสียงอีกฝ่ายร้องด้วยความเจ็บปวด

เสียงปืนลดจังหวะ จากที่ระดมยิงถึงกระชั้นในตอนแรกเป็นวัน
ช่วงห่าง ฝ่ายที่ตามล่าคงจะไม่อยู่ในสภาพแกร่งกร้าวเช่นเคย
มือใหญ่ที่ได้รูปสววยจึงหันมาจับแขนเธอดึงให้เคลื่อนที่ ทิพย์เห็นแป้
สัมภาระถูกวางทิ้งไว้ก็หันไปคว้าติดมือมาด้วย

รู้สึกวาระยะเวลาของการหนีซุกซอนช่างยาวนาน ร่างเธอ
ชุ่มโชกด้วยเหงื่อ กิ่งไม้ใบหญ้ากรีดผ่านผิวหนังทั้งรอยขีดขีดลึกบ้าง
ตื้นบ้าง หัวใจเต้นระรัวขณะที่หอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อย
เธอสิ้นไหลจากเนินดินที่ปนป่าย ภักดีหันมาจุดให้ลุกขึ้น

“ฉันช้า คุณไปเถอะ”

“ทิ้งไป”

เธอลังเลแต่แล้วก็ปล่อยมือโดยดี

พอไม่มีสัมภาระ เธอก็คล่องแคล่วรวดเร็วขึ้น เวลาผ่านไป
นับชั่วโมงเมื่อเห็นลำน้ำใหญ่ขวางอยู่ข้างหน้า

ชายหนุ่มพูดว่า “สีทันดร”

ทิพย์รู้สึกเต็มตื่น “ถึงแล้วหรือ นี่หรือคือแม่น้ำสีทันดรที่ใครๆ
พากันพูดถึง.....”

ชายหนุ่มพยักหน้า “ทวนแม่น้ำขึ้นไปเรื่อยๆ ก็จะถึงหัตดิน”

พอเดินถึงทางที่เป็นผนังผาอัศจรรย์จะป็นป้าย ชายหนุ่ม
ก็หันมา “เราต้องว้ายข้ามไปฝั่งโน้น”

ทิพย์ลังเล รูปแบบการดำเนินชีวิตทำให้มีเพียงส่วนน้อยของ
ผู้หญิงโสฬส ที่เป็นมิตรกับการว้ายน้ำ

“ฉันว้ายน้ำไม่เป็น”

“วางใจเถอะ ผมจะพาคุณข้ามไปเอง”

เธอพยักหน้ารับ บอกตัวเองว่า “ต้องทำให้ได้ซิ”

ชายหนุ่มพาเธอย้อนกลับมาข้ามลำน้ำในตอนที่แคบ กระแสน้ำ
เชี่ยว พัดเธอหลุดจากร่างที่เธอยึดเกาะไว้ ไหลไปไกลจนร่างใหญ่ต้อง
ว้ายตามไปพาขึ้นฝั่งอย่างทุลักทุเล

เธอทั้งสับสนและอาเจียนก่อนจะนอนสิ้นเรียวแรง

“สีทันดรคงรักฉัน เกือบจะกลืนฉันไว้ที่นี่แล้ว”

“ผมขอโทษ ไม่น่าพาคุณว้ายข้ามมาเลย”

เธอหัวเราะ “ถึงอย่างไรเราก็มาทันแล้วและฉันยังไม่ตาย.....
ขอบคุณที่ช่วยชีวิตฉันไว้อีกครั้งหนึ่ง”

ประกายตาของชายหนุ่มอ่อนโยน มองเธอเหมือนมีความในใจ
มากมายใครบอกให้รู้ ปลายนิ้วเขาสัมผัสใบหน้าเธออย่างทะนุถนอม

ความรู้สึกลึกลับแผ่ซ่านในหัวใจ ทิพย์ไม่หันหนีแม้จะใจเต้นแรง
เมื่อใบหน้าที่มีไรหนวดเคราก็มต่ำลงมา

หากแล้วเขาก็ชะงัก ประกายตาเคียดขื่นอย่างที่เขาไม่เข้าใจ
ร่างสูงถอยจากไปเงียบๆ.....

พระจันทร์เต็มดวงลอยอยู่กลางท้องฟ้า สีเหลืองทองสดใส
แม้ไม่แตกต่างจากที่เคยเห็น แต่ในยามนี้ทิพย์กลับมีความรู้สึกที่
แตกต่าง

เธอรู้สึกปลอดภัยไปอย่างประหลาด

นับจากเธอกระทำการอุกอาจสลับเปลี่ยนตัวกับนักโทษ เธอและ
ท่านแม่ก็ต้องพระอาญาถูกจำกัดเสรีภาพ หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้
มาปฏิบัติในครั้งนี้ ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ ท่านแม่ก็ต้องสูญเสียลูกสาว
ฝาแฝด... คนใดคนหนึ่ง... หรือไม่ก็ทั้งสองคน.....

เธอเคยคิดว่า พวกเขาได้มาถึงที่สุดของชะตาชีวิตแล้วร้าย ที่
มนุษย์สุดจะทนไหว ก่อนหน้านี้ยามใดที่นึกถึง เธอจะรู้สึกถูกบีบคั้น
กดดันสาหัส แต่ในยามนี้..... แสงจันทร์เหลืองทองล่อตา คล้าย
ปลอบปล้ำอ่อนโยนจนเธอคลายกังวลลงอย่างประหลาด.....

เหมือนพระจันทร์จะบอกเธอว่า ทุกอย่างข้างหน้าจะจบลงด้วยดี

เธอทอดร่างนอนบนกองใบไม้ที่ชายหนุ่มนำมาปูลาดให้ต่างที่นอน
หักกิ่งก้านที่มีใบหนาเอาไว้ให้คลุมร่างต่างผ้าห่ม ได้ยินเสียงธารน้ำ
ไหลรินราวดนตรีธรรมชาติขับกล่อม แมลงป่ากรีดปีกส่งเสียงเซ็งแซ่
ให้ความรู้สึกคล้ายยินเสียงสรวลเสเฮของมิตรสหาย

ร่างสูงนั่งอยู่ในความมืด ต่างคนต่างก็นิ่งเงียบ ทิพย์จมอยู่
ในความคิดคำนึงจนเผลอหลับไปด้วยความเหน็ดเหนื่อย

เธอฝันถึงองค์ชายภควัด ร่างสูงสะอาดสะอ้านของเจ้าชาย
หนุ่มน้อยพาหญิงสาวเยาว์วัยเคลื่อนไปในฟลอร์เต้นรำกว้าง ดนตรี
วงใหญ่ขับทำนองเพลงสีทันดรที่ไพเราะอ่อนหวาน เสียงหัวเราะดัง
ประสาน คนหนึ่งทุ่มคนหนึ่งอ่อนใส... ดวงตาเธอทอดประกายวาววาม
เช่นเดียวกับดวงตาพริบพรายสวยเกินชายของเจ้าชาย

หากแล้ว... ดวงตาคู่นั้นกลับกลายเป็นของผู้ชายอีกคนหนึ่ง.....

ร้อยเอกภักดี...

ทิพย์ผวาตื่นจากความฝัน มืออ่อนหนักๆ กำลังจับไหล่ปลุกให้ตื่น
“มีคนมา”

สีหน้าเคียดทำให้เธอตระหนก นอนนิ่งเงี้ยวพั้ง ได้ยินเสียง

กึ่งไม้ถูกตีตกกลับและเสียงย่าพื้นดินที่เคลื่อนด้วยซากแห่งของกึ่งไม้ใบหญ้า
เสียงคนพูดกันดังแว่ว

ชายหนุ่มหนึ่งฟังแล้วก็ไหวตัว “คนของเรา..!” เขานิ่งฟังจน
แน่ใจ “ร่อยุ่” แล้วร่างสูงก็ลุกเดินหายไปในความมืด

ทิพย์นั่งรอดด้วยความกระวนกระวาย ครูใหญ่เสียงเคลื่อนไหว
จึงใกล้เข้ามา ผู้ที่มาใหม่พูดกันด้วยภาษาท้องถิ่นหัดดินซึ่งทิพย์
พอจะเข้าใจเพราะเคยศึกษามาบ้าง

“ทางโน้นแจ้ววารถพลิกแล้วเจ้านายเดินเข้ามา ชำน้อยทรอ
ไม่ได้ก็เลยออกมาตามหา กลัวว่าฝ่ายโน้นมันจะเจอเจ้านายก่อน”

“มันเจอเราแล้ว แต่ว่าเราหนีมาได้”

“มันคงตามหาไม่เลิก แต่ไม่เป็นไร เดินตามเส้นทางลัดวัน
เดี๋ยวก็เข้าหัดดินแล้ว เส้นทางนี้ไม่มีใครรู้จัก มันหาพวกเราไม่พบแน่
เจ้านายพักก่อนก่อนเถอะ พรุ่งนี้จะได้ออกเดินทางกันแต่เช้า”

การสนทนาต่อเนื่องอีกชั่วครู่ ร่างสูงที่บึกก็กลับมาทอดกายลง
นอนข้างๆ

“พวกเขารออยู่ พอได้รับแจ้ววารถพลิกก็เลยออกมาตาม”

“คนของคุณน่าประทับใจมาก พวกเขาเป็นชาวหัดดินหรือคะ”

“เป็นชาวหัดดินแต่ทำงานในลองปริมาณาน ตั้งแต่นายพลวันเนา
ยังไม่แข็งข้อลุกขึ้นรวมกำลังต่อต้านพวกเจ้า”

“แล้ว...เอ่อ... หัดดินมีเครือข่ายงานลับแทรกซึมอยู่ในโสฬสด้วย
หรือเปล่าคะ”

เสียงตอบออกจะขรึม “โสฬสเป็นประเทศที่มั่งคั่งและรักสงบ
คงไม่มีความจำเป็นที่หัดดินจะต้องส่งคนเข้าไปแทรกซึมสืบราชการลับ
กระมัง”

“ฉันไม่ทราบถึงความจำเป็นหรือไม่ในเรื่องของการเมืองคะ”

“งั้นหรือ”

“คุณทราบไหมว่าพระชายาขององค์ราชบุตรเป็นชาวโสฬส”

“รู้สิ ใครไม่รู้ก็แยละ”

เธอลั้งเล “คุณ...เอ่อ... เคยเห็นเธอไหมคะ”

“เคย”

เพราะอย่างนั้นหรือเปล่าเขาจึงมองเธอด้วยสายตาประหลาด

“มี... มีคนพูดว่าหน้าตาฉันคล้ายๆ เธอ...”

“งั้นรี ผมไม่รู้เพราะเห็นที่ไรก็มีผ้าคลุมอยู่ครึ่งหน้าทุกครั้ง”

“หรือคะ..!” ทิพย์ถอนใจโล่งอกพูดเสียงใส “ดีจริงที่ได้ยินว่า
พระชายายังยึดถือประเพณีดั้งเดิม”

“คงจะรู้ตัวว่าไม่สวยกระมัง”

เธอนิ่งไปเป็นครู่ แต่แล้วก็ลุกขึ้นนั่ง

“คุณคิดว่า... เธอ... ไม่สวยหรือ!”

“คุณคิดว่าพระชายาสวยหรือ...?”

เธอเงยบ แล้วก็ทิ้งกายลงนอนไม่พูดจา

อีกฝ่ายแอบยิ้ม มองดวงจันทร์เหลืองทองนวลอร่ามที่ลอยนิ่ง
อีกครั้งที่เขาผิวปากทำนองเพลงสีทันดร.....

อาหารเข้าถูกจัดมาให้โดยคนที่มาใหม่ ทิพย์ไม่เกียงงอนกับ
รสชาติของมัน แม้ไม่หิว เธอก็ฝืนตัวเองให้กลืนกิน เพราะรู้ว่าจะต้อง
ใช้เรี่ยวแรงในการเดินทางอีกนาน

เส้นทางเดินเป็นป่ารกไม่ไกลจากลำแม่น้ำ ตอนใดที่มีการป็น
ป้าย มืออุ้งจะยื่นมาจับจูงเหมือนเคย คนนำทางทั้งสอง หันมามอง
ด้วยความสงสัย แปลกใจที่มีสตรีบอบบางใบหน้าอ่อนล่องดงาม
เดินทางมาด้วย เธอทำให้การเดินทางล่าช้า แต่ “เจ้านาย” ไม่มี
ท่าทีเดือดร้อนรำคาญใจ ทั้งยังคอยปกป้องไม่ให้ใครได้แตะต้องตัวเธอ
แม้จะเป็นการให้ความช่วยเหลือด้วยความหวังดีก็ตาม

แม้จะสงสัย แต่พวกเขาถูกอบรมที่จะไม่ให้ซักถามผู้ที่อยู่ใน
ระดับที่เหนือกว่านอกจากทำงานในหน้าที่ เขาทั้งสองไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
“เจ้านาย” เป็นใคร สังกัดหน่วยงานไหน มาทำอะไร เขารู้เพียงว่า
มีหน้าที่ต้องรับช่วงดูแลนำทางต่อจากคนที่พามาส่ง ณ พื้นที่จุดหนึ่ง
เพื่อที่จะพาไปส่งยังอีกจุดหนึ่งเท่านั้นเอง

ชายหนึ่งในสอง เผ้ามองทิพย์ด้วยความพึงพอใจ... เขาเป็นคน
หนุ่มหน้าตาดีที่ยังไม่มีครอบครัว นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้เห็นสาวงาม
เช่นนี้ เขาพยายามเข้าไปใกล้ยื่นมือให้จับ แต่เธอไม่ยอมรับความ
ช่วยเหลือ คงยอมใกล้ชิดแต่ “เจ้านาย” คนเดียวเท่านั้น

เขาเปลือร้องเพลงออกมาอย่างคึกคะนอง หลังเสร็จจากมือ

อาหารกลางวัน ก็สูบบุหรี่แล้วจิตใจจ่ออยู่ที่เธอจนลืมหดับไฟก้นบุหรี่ให้เรียบร้อย..... ไม่มีใครรู้ว่ากองไฟเล็กๆ ก่อตัวขึ้นที่เบื้องหลัง แล้วกลุ่มควันก็ลอยขึ้นช้าๆ.....!

ชายผู้นั้นยังร้องเพลงเป็นระยะ ภาคคีติงว่า

“ร้องเพลงแบบนี้ไม่กลัวจะเรียกทหารบกภูมาหรือยังงัย”

“เส้นทางนี้ไม่มีใครมาถูกหรือกั๋น นาย ข้าเหนื่อยเดินไปๆ มาๆ หลายปีแล้วไม่เคยพบใครแปลกหน้าเลยสักคนเดียว”

ชายหนุ่มมองอีกชายหนึ่งอย่างถาม ชายนั้นพยักหน้าสับสน

“มันเป็นเส้นทางของเรา นอกจากสัตว์ป่าแล้วข้าเหนื่อยเองก็ไม่เคยพบเห็นร่องรอยของใครอื่นเหมือนกัน”

ยังมีความกังวลปรากฏอยู่ในสีหน้าของชายหนุ่ม แต่เขาก็ไม่พูดอะไรต่อ รู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะสร้างความรู้สึกกดดันขึ้น ในเมื่อคนที่เป็นเจ้าถิ่นมีความมั่นใจเพียงนั้น

“อกหักอีกแล้ว โอ๊ย พี่อกหักอีกแล้ว ไม่น่าปล่อยใจให้ไปหลงรักน้องแก้ว...” เสียงร้องเพลงดังจากคนที่ตามอยู่ข้างหลัง

ภคคีติงจับจูงหญิงสาวในทางเดินที่วิบาก กระซิบว่า

“เจ้าคนนี้ทำจะเป็นโสดอีกไม่นาน พอเห็นสาวสวยเข้าเหนื่อยเลือดหนุ่มซุกปลั่งพล่าน”

ทิพย์กระแทกข้อศอกเข้าใส่ ปลีกหนีคนที่คอยยั่วเย้า แต่แล้วทางเดินที่เป็นโขดเขินทำให้ต้องยอมให้มืออุ้งจับจูงอีกครั้ง

เจ้าหนุ่มที่เดินตาม มองแล้วส่งเสียงร้องเพลงอย่างอารมณ์ดี ร้องเพลงนั้นยังไม่ทันจบก็ต่อเพลงนี้

“พี่เฝ้าแต่รักน้องคนเดียว แต่น้องไม่แลเหลียว...เห็นใจ.....”

เปรี้ยว เปรี้ยว เปรี้ยว

เสียงปี่ดังแผด เจ้าหนุ่มนักร้องล้มลงจมกองเลือดนิ่งสนิทจากไปโดยไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำ ชายที่เดินนำหน้าส่งเสียงอุทาน ขณะที่ร่างที่บอบบางถูกคนข้างๆ จุดให้ล้มแล้วพาดแขนกดไว้ทันที

“อะไรอีก...!” เธอรืดร้องอย่างตระหนก

“เจ้านาย หาที่หลบเร็ว” ชายคนนำทางร้องบอกพลางยิงตอบโต้เปรี้ยวๆ

ชายหนุ่มมองกวาด พออีกฝ่าย รัวยิงคุ้มกัน เขาก็จุดให้เธอลุกขึ้นวิ่ง เสียงปี่จากฝ่ายตรงข้ามดังเป็นระยะ ทิพย์รู้สึกมีไอร้อนวูบผ่าน เธอถูกจุดถลามาซุกที่โขดหิน ชายหนุ่มหยิบปืนออกมายิงบ้าง ทิพย์ยกมือปิดหู เสียงปี่ดังสนั่นอยู่รอบๆ

มือร้อนๆ จับแขนเธอ สีหน้าเขาเคร่งเครียด

“ก้มให้ต่ำๆ รอดอยู่ตรงนี้ ผมจะไปเอาปืน” เขาพยักหน้าไปทางคนที่ถูกยิงนอนแน่นิ่ง ทิพย์มองตาม เห็นหนทางโล่งแทบไม่มีที่กำบัง

“อย่าไป คุณจะโดนยิงก่อนไปถึง”

“ผมต้องใช้ปืนนั้น ไม่อย่างนั้นเราไม่มีทางรอดแน่”

เขาผละจากไปโดยไม่รีรอ เสียงปี่จากอีกฝ่ายดังรัวขึ้นทันที แม้ชายคนนำทางระดมยิงคุ้มกันให้ แต่ร่างสูงที่แข็งแรงก็สะท้อนเอือก่อนจะล้มลงไปกับพื้น

เธอรืดร้องออกมา

หากแล้วชายหนุ่มก็ลุกขึ้นคืบคลานไปจนถึงร่างของคนทีนอนอยู่ก่อนจนได้... ดึงปืนที่คล้องติดอยู่ออกมายิงต่อสู้

ทิพย์ถูกทิ้งอยู่เนิ่นนาน ทั้งสองฝ่ายต่างก็บรรจุกระสุนหลายครั้งแล้วเคลื่อนเข้าไล่ล่ากัน เสียงปี่ดังจากทางโน้นทางนี้ เธอแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร ได้แต่หลบหนึ่งจนเสียงปี่เงียบลง

“เจ้านาย...เจ้านาย...!” เสียงตะโกนเรียกทำให้เธอโล่งใจ

“ผู้กองภคคี” เธอร้องเรียกบ้าง

“ผมอยู่ที่นี่” เสียงตอบทำให้ทิพย์คลายใจ ลุกออกจากที่ซ่อน

ทั้งสองเคลื่อนเข้ามาพร้อมกับเธอกีครั้ง ทิพย์ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นเลือดสดๆ อาบร่างชายหนุ่ม

“คุณถูกยิง...!”

“ผมไม่เป็นไร”

พูดจบเขาก็ทรุดฮวบ.....